

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

2. PROSINCE 2018

Z obsahu:

**O přikázáních - Nevydáš
křivé svědectví**
Katecheze papeže
Františka při
generální audienci na
Svatopetrském náměstí
v Římě 14. listopadu 2018
- strana 2 -

Advent - čas touhy!
P. Mag. Frank
Cöppicus-Röttger,
Radstadt u Salzburgu
- strana 4 -

**Hluboký pokoj
uprostřed bouře**
- strana 5 -

**Blahoslavený
Jan Ruysbroeck**
Libor Rösner
- strana 6 -

**Mariánský sloup
na Staroměstském náměstí
v Praze**
Ke vzpomínkové akci
3. listopadu 2018
- strana 7 -

**Fatima a poslední časy
z hlediska Církve (1)**
Štěpán Maria Filip OP
- strana 10 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (34)**
- strana 13 -

Foto Jiří Koleček

O přikázáních - Nevydáš křivé svědectví (Mt 5,14-16)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
na Svatopetrském náměstí v Římě 14. listopadu 2018

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V dnešní katechezi se budeme zaobírat osmým přikázáním Desatera: „Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.“

Toto přikázání - praví Katechismus - „zakazuje překrucovat pravdu ve vztazích k druhým“ (*Katechismus katolické církve*, 2464). Pěstování neautentické komunikace je na pováženou, protože překáží vztahům, a tudíž lásce. Kde je lež, tam není láska. A mluvíme-li o komunikaci mezi lidmi, máme na mysli nejenom slova, ale i gesta, postoje, ba i mlčení. Člověk mluví vším, čím je a co dělá. Všichni neustá-

le komunikujeme, všichni žijeme komunikací a jsme neustále na křižovatce mezi pravdou a lží.

Co však znamená říkat pravdu? Znamená to být upřímní? Nebo přesní? Ve skutečnosti to nestačí, protože je možné být upřímně na omylu, anebo je možné být přesní v detailu, ale nechápat smysl celku. Někdy se ospravedlňujeme slovy: „Vždyť jsem řekl to, co cítím!“ Ano, avšak absolutizoval jsi svoje hledisko. Anebo: „Řekl jsem jenom pravdu!“ Možná, ale vyjevil jsi osobní či důvěrné skutečnosti. Kolik jen řečí pustoší společenství nenáležitostí či nedostatkem jemnocitu! Řeči

dokonce zabíjejí, jak říká apoštol Jakub ve svém listu. Klepna nebo mluvka jsou zabijáci, protože jazyk zabíjí jako nůž, jsou teroristé, protože svým jazykem odpálí bombu, jdou pryč a to, co řekli, zničí pověst druhých, zatímco oni se v klidu vytráčí. Nezapomínejme, že klevetění je zabíjení.

Co je tedy pravda? Tuto otázku položil Pilát právě ve chvíli, kdy před ním Ježíš plnil osmé přikázání (srov. Jan 18,38). Vskutku, slova „nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví“ patří do právnícké terminologie. Evangelia kulminují

Pokračování na str. 5

Co pro nás znamená advent? Aktuální otázka... Naše upřímná odpověď na ni a vyvození důsledků je osobním úkolem, který bychom měli na prahu adventního času vyřešit. A to proto, abychom prožili čas přípravy na příchod Božího Syna na tento svět s co největším duchovním užitekem. Naměřovat naše úvahy správným směrem nám pomůže krátká reflexe P. Franka Cöppicus-Röttgera. (str. 4) Spolu s ním a s mnoha dalšími lidmi pak můžeme naplnit a možná i se zcela novým povědomím o pravém smyslu slov nechat zaznít v srdci - nejen pro následující adventní týdny - všem tolik známé: „Přijď, Pane Ježíši!“

Stane-li se pro nás advent skutečným časem touhy po Ježíši, po setkání s ním, pak jistě nebudeme chtít přistoupit před Krále králů s prázdnými rukama, ba s prázdným srdcem. Co mu můžeme nabídnout, co se mu bude líbit? Nikoliv zlato, krásná slova, přehnaný aktivismus, nýbrž lásku, s níž se zcela odevzdáme do jeho lásky a péče a s kterou budeme odpovídat na jeho evangelium, neboť to je nejjistější cesta, jak obstát v každodenním boji se zlem, jež ďábel rozsévá všude kolem nás. A obstojíme-li, pak bude naše srdce otevřené a plné dychtivosti po Kristu, který tak touží po naší věčné blaženosti, že by-

Editorial

chom mu ve skutečnosti měli sami „padnout kolem krku“, než abychom odporovali jakémukoliv jeho slovu či požadavku na náš život. Takové bylo mj. poselství bl. Jana Ruysbroecka pro jeho současníky, ale aktuální je i pro budoucí generace, i pro tu naši. (str. 6-7)

Dnešní evangelium končí výzvou k bdělosti a k modlitbě. Důležitost obou jiho dosvědčily zástupy svatých, a to jak v duchovních, tak v běžných, či mnohdy i výjimečných záležitostech života. Krásný doklad o tom nacházíme kupříkladu u sv. Františka Xaverského. (str. 5) V jeho dopise, v němž popisuje dramatickou plavbu do Indie, se odráží vše podstatné, co je potřeba vědět pro cestu spásy. Není nutná žádná složitá teologie - ta je sice v mnoha ohledech užitečná, ale sama o sobě není zárukou spásy. Nejdůležitější je to, do jaké míry Bůh obývá a proměňuje naše srdce, a k tomu potřebuje naši spolupráci. A pak: těžko si lze představit, že by nějaký člověk při své cestě ke spáse nepotkal Matku Boží, Pannu Marii. Nacházet v ní útočiště je nejen vyjádřením víry, že ona může u Boha vyprosit vše, co potřebujeme pro náš život dle

Božího zákona, ale je také přijetím faktu, že je to ona, kdo stojí v čele boje proti ďáblu. A o to také jde v době adventní: přijmout Neposkvrněnou do svého života jako svoji nezbytnou, věrnou a mocnou Průvodkyni, jež dle Božího zaslíbení drtí hlavu odvěkého nepřítele člověka - ďábla.

Proto se jako vhodným průvodcem adventu ve Světle jeví odborné pojednání P. Štěpána M. Filipa OP, který se zabývá z pohledu fatimského zjevení zásadní eschatologickou otázkou o posledních časech z hlediska katolické církve. (str. 10-12) Není to jednoduché čtení, ale povznášející a o to více stojí za to zastavit se a věnovat dostatečný čas rozjímání, zvláště jde-li o tak podstatnou věc, jako je setkání s Ježíšem na konci časů.

Chceme-li své adventní modlitby věnovat také v obecný prospěch národa, Evropy, světa, pak nám úmysly napoví zpráva o smírné modlitební akci, spojené se smutným výročí stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. (str. 7-9)

Můžeme tedy nyní obrátit svá srdce k Neposkvrněné a zvolat: „Panno Maria, přijď a zachraň nás, pro krev svého Syna prolitou na kříži! Kež tvé Neposkvrněné Srdce zvítězí v srdcích všech lidí! Amen.“

Daniel Dehner

Adventní období, do kterého vstupuješ, je tichou, a přece důraznou výzvou, aby sis obnovil živé vědomí svého konečného cíle. Čím více ses na své cestě zatoulal a vzdálil od svého pravého domova, tím více úsilí musíš věnovat hledání správné cesty do otcovského domu. Ta cesta je tak daleká, že bys ji sám nikdy neušel, ale tvůj Pán ti vychází vstříc. Dnes si můžeš vyprosit hlubší poznání, jak velkým darem jsou pro tebe tyto laskavé Pánovy příchody, a prohloubit živou touhu, aby se vaše cesty neminuly.

Když slyšíš o prvním a posledním Pánově příchodu, mohlo by se ti zdát, že tvůj krátký život probíhá mezi nimi hodně vzdálen od prvního i od druhého. A přece oba příchody se týkají i tebe, a to zcela osobně. Můžeš si být jist, že Ježíš při nich na tebe myslí nerozděleným srdcem, jako bys byl jediný na světě. Přichází za tebou vždy proto, že je věrný: *Blíží se den, kdy splním sliby, které jsem dal.*

Jeho první příchod byl **příchodem milosti**. Byl to příchod důvěrného sblížení Boha s člověkem. Stává se maličkým, tichým a pokorným, aby se v tobě mohl narodit, a to i v těch nejužších podmínkách, jaké mu může nabídnout a připravit tvé hříšné srdce. Čím menším se jeví v lidských očích, tím větší je milost lásky, kterou svým příchodem vnáší do lidské ubohosti. Jen svými dary tě může proměnit ve svůj příbytek. Už nyní ti tak nabízí, *co oko nevidělo, co nikdy ani nevstoupilo na lidskou mysl*⁽¹⁾. Nemůžeš ho však uhostit lépe, než když mu uděláš u sebe místo tím, že už nebudeš žít ty, ale bude v tobě žít On⁽²⁾.

Nic však není vynalézavějšího než naše sebeláska, nic houževnatějšího než naše pýcha. Pod jejich zákeřným vlivem si budujeme své světy, i Boha si troufáme přetvářet po svém, a přitom si dokonce myslíme, že mu tím sloužíme⁽³⁾. Čím více se rozbují takový sebeklam, tím méně jsi schopen vidět sebe sama v pravém světle, a tím méně si proto připouštíš, že tvé srdce je zatím daleko od Pána⁽⁴⁾.

Ale Ježíš tě nemiluje pro tvou velikost, ale právě pro tvoji slabost a ubohost. Ani

když si jdeš sebejistě svou vlastní cestou, neztrácí tě z očí. Vydá se opět na cestu za tebou a jeho druhý příchod je **příchodem očištění**. Přijde, aby otřásl tvou sebejistotou, aby ti ukázal v pravém světle nicotnost, marnost a pomíjivost všeho toho, na co se zbytečně upjalo tvoje srdce.

Až začnou padat tvé hvězdy, až se ti zhroutí tvoje nebe a tvůj svět, takže propadneš úzkosti, bezradnosti a strachu z toho, co přijde, *zdvihni hlavu,*

protože se blíží tvoje vykoupení. Můžeš si být jist, že Pán by k tobě nepřicházel, kdyby mu neležel na srdci tvůj nejvyšší prospěch. Promlouvá-li důrazným způsobem, pak je to proto, aby i zaslepené oči přece jen prohlédly a zbloudilá mysl pochopila, co je ti ku prospěchu, aby ses *naučil žít a líbil se Bohu.* Tvoje důvěra se může spolehnout, že *Hospodinovo jednání je jen láska a věrnost*⁽⁵⁾. I když se ti zdá, jako by na tebe tvrdě dopadala jeho trestající ruka, i to je způsob, jakým se s tebou *Pán důvěrně stýká a dává ti poznat svou smlouvu*⁽⁶⁾. Teprve na troskách svého zamilovaného světa dojdeš k pravému poznání, že tvou jedinou a trvalou radostí je Pán. Nebyla snad tvá duše nadmíru přetížena *starostmi o živobytí*, protože se ti zdálo, že se musíš vyrovnat dětem tohoto světa, které ovšem nic jiného nehledají a v ničem jiném nenacházejí radost?

Přijímej proto ochotně i takové Pánovy lekce, které se ti zdají tvrdé, s upřímnou důvěrou a pokorou, protože ti *ukazují cestu*⁽⁷⁾. *Vždyť to je vůle Boží - tvoje posvěcení.*⁽⁸⁾ On si vyhledává právě *pokorné, učí je a vede ke správnému jednání*⁽⁹⁾. Pán totiž přijde ještě potřetí a tento příchod bude pro tebe **příchodem soudu**, aby tě pak mohl pozvat mezi pozeňnané svého Otce k převzetí království, které je pro tebe připraveno⁽¹⁰⁾. Jestliže se tedy všemožně stará, abys v den tohoto příchodu mohl obstát *před Synem člověka*, není to projev jeho veliké lásky? Když tě vyzývá, abys byl *bdělý*, nechce vyvolávat strach a obavy, které nedávají spát, ale trvalé a živé vědomí, že ten, který pak *přijde s velkou mocí a slávou*, je ve skutečnosti stále s tebou, že svou moc nepoužívá k tomu, aby si tě silou podrobil, ale aby ti zjednal *prá-*

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 33,14-16

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení - 1 Sol 3,12-4,2

Bratři! Ať ve vás Pán rozhojňuje stále více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, našim Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

Dokončení na str. 4

vo a spravedlnost na zemi, abys vysvobozen z rukou nepřátel mohl mu ve svatosti a spravedlnosti sloužit po všechny dny svého života⁽¹¹⁾.

Tvoje bdělost - to vděčné vědomí, že *můžeš být stále s tím, který tě ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abys byl přijat za jeho dítě*⁽¹²⁾ - tvoje bdělost pak se nejlépe osvědčí, když bude *rozhojňovat svou lásku ke všem lidem*. To je nejspolehlivější cesta, jak se stát *bezúhonným a svatým*, protože nic tak nepřikrývá množství hříchů jako právě láska⁽¹³⁾.

Odpověz tedy Pánu se žalmistou: *Můj Pane, tvoje jednání je láska a věrnost, k tobě pozvedám svou duši. Ukazuj mi své cesty a veď mě ve své pravdě, neboť ty jsi můj Bůh a Spasitel*⁽¹⁴⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ srov. Gal 2,20;

⁽³⁾ srov. Jan 16,2; ⁽⁴⁾ srov. Mt 15,8;

⁽⁵⁾ Ž 25,10; ⁽⁶⁾ srov. tamtéž; ⁽⁷⁾ Ž 25,9;

⁽⁸⁾ srov. 1 Sol 4,3; ⁽⁹⁾ Ž 25,9; ⁽¹⁰⁾ srov. Mt 25,34;

⁽¹¹⁾ srov. Lk 1,74-75; ⁽¹²⁾ srov. Ef 1,5;

⁽¹³⁾ srov. 1 Petr 4,8; ⁽¹⁴⁾ srov. Ž 25,10.5

Advent - čas touhy!

Je pro nás advent dobou předvánočního konzumu, nebo výrazem naší touhy připravit své srdce pro Spasitele světa? Následujícími myšlenkami by nám chtěl P. Mag. Frank Cöppicus-Röttger pomoci, abychom se zaměřili na to podstatné.

Zase, „po všechny roky znovu“, vstupujeme do adventu. Mnoho lidí má rádo advent, ale z různých důvodů. Na jedné straně kvůli romantickým, smysly uspokojujícím záležitostem nebo kvůli adventním oslavám, které jsou často vánočními oslavami, kvůli vánočním trhům, nebo jen proto, že se znovu společně sejdou v užším kruhu a často vzpomínají na dětství. Mnozí ale neumí rozlišit advent od vánoční doby a adventní písně, pokud jsou vůbec ještě známé, se často zaměňují za písně vánoční. Přísnější katolíci se často zlobí na to, že v adventu často převládá nálada svařeného vína a že tento čas, který má být časem ztišení, se stává nejčastěji hektickou dobou a stresem, kterému sotva kdo může uniknout.

Co je ale skutečně advent?

Především je advent časově zařazen před vánoční svátek a měl by sloužit přípravě na důstojnou oslavu Narození našeho Pána. Když se však podíváme na liturgické texty tohoto času, najdeme tam velmi málo vánočně naladěných biblických míst a modliteb. Teprve docela krátce před Vánoce vystoupí toto hledisko silněji. Daleko častěji se objevují biblická místa s apokalyptickými tématy, jako je nový příchod Krista, poslední soud a touha po Mesiáši ve starozákonních tex-

tech, přičemž se tam klade zvláštní důraz na knihu Izaiáš. Ti katolíci, jejichž náboženský život je orientován spíše zvykově, se nad touto skutečností podivují, nebo je dokonce zlobí. Přinejmenším mnozí nevědí, co si s těmito tématy adventu počít. Ulice se vyzdobí vánočními dekoracemi a domy jsou více vyzdobeny než ve zbytku roku. Když se však budeme řídit oficiálními liturgickými pokyny pro advent, pak se ozdoby v kostele v této době silně zredukuje: oltářní prostor bude bez květinové výzdoby a liturgické vybavení bude tak prosté, jak je to jen možné, protože se nechceme nechat odvádět mnoha vnějškovými věcmi od toho podstatného.

Liturgická barva je fialová, barva pokání a očekávání (stejně jako v postní době). Gloria se při nedělní mši nezpívá, jak je jindy obvyklé. Jedinou ozdobou je adventní věnec, jehož přibývající světlo je obrazem naší rostoucí touhy a symbolicky zobrazuje, že s rozsvěcováním se blíží také příchod Kristův. Tím přicházíme k vlastnímu tématu adventu: je to touha po Pánu, touha po jeho příchodu ve slávě. Touha, aby učinil všechno nové. Touha, že když se objeví jeho království, zahojí se všechny rány, ukončí se všechny války a nepokoje a všichni lidé budou moci žít v plné radosti. To může dnes znít jako vzdálené realitě. Ale ve Zjevení sv. Jana (21,5) čteme: „A Ten, jenž sedí na trůně, prohlásil:

P. Mag. Frank Cöppicus-Röttger

»Hle, všechno tvořím nové.« Když budeme Ježíše stále více poznávat a přijímat stále hlouběji jeho lásku, budeme sami od sebe po něm toužit. Poznáme, že život na tomto světě má sice mnoho pěkných stránek, ale nakonec je to boj, na který jsme zvyklí a jemuž jsme se přizpůsobili.

Ježíš nám však ukazuje, že se s tím nemusíme spokojit, ale že jsme stvořeni pro něco jiného. Matka Boží v Medžugorje nám to připomíná ve svých poselstvích, která nám dává už mnoho let. Ona žádá bezpodmínečně, abychom neztratili pohled k nebi a touhu po něm.

Přijď, Pane Ježíši - Maranatha!

Křesťan, který zná svého Pána Ježíše Krista, je sám adventním člověkem, který sám od sebe touží po svém Pánu a jeho novém příchodu ve slávě. V adventu žijeme tuto touhu liturgicky a voláme plni touhy po příchodu Pána. Advent je základním výrazem základního povolání církve, která je nevěstou Kristovou a touží po svém Ženichovi. Zapojme se znovu do tohoto základního povolání, a najdeme přitom také radost, vždyť Pán splní svůj slib a brzy přijde. V původní církvi bylo slovo „Maranatha“ důležitým slovem, protože znamená v překladu: „Přijď, Pane Ježíši!“ Touha po novém příchodu Kristově byla ve staré církvi zvláště silná a živá. Nechejme se tím v této adventní době znovu inspirovat!

Z Medžugorje aktuell 11/2017
přeložil -mp-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Lk 21,25-28.34-36

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a přibojem moře; lidé budou umírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte

se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení.

Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den (soudu) nezastihl znenadání jako léčka; přijde totiž na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

Hluboký pokoj uprostřed bouře

Jak se svatý František Xaverský zcela odevzdal do rukou Božích

Svatý František Xaverský se připojil v roce 1533 ke svatému Ignáci z Loyoly a tím se stal spoluzakladatelem jezuitského řádu. Byl jmenován nunciem Asie, stal se misionářem v Indii, Malajsii, na indonéských Molukách a v Japonsku. Zemřel ve 46 letech při pokusu stát se misionářem také v Číně. Dopisoval si intenzivně se svým řádem. V následujícím dopisu píše o jedné dramatické cestě...

„Jsem už osmý den v Indii a nemohl jsem se ještě setkat s otci společnosti. Proto vám nemohu nic nového vyprávět o nich a o jejich práci. Ale doufám, že vám budu moci o nich sám podrobně povídat.

Při přeplutí z Malakky do Indie nás stihaly strašné bouře po tři dny a tři noci. Takové jsem ještě nikdy nezažil! Lidé běhali s křikem okolo, naříkali nad blízkým koncem a ve svém strachu skládali sliby, že se už nikdy nepoplaví na moři, jenom když je Bůh zachrání z tohoto současného nebezpečí. Všechno zbytečně házeli přes palubu, jenom aby zachránili holý život.

Když dosáhla bouře svého vrcholu, poroučel jsem Bohu svoji duši. A potom jsem nacházel útočiště u všech členů naší pozeňnané Společnosti Ježíšovy a zvolil jsem si je i všechny její příznivce za své ochránce.

V tomto společenství jsem odevzdával sebe a všechno svoje do svatých modliteb nevěsty Ježíše Krista, naší svaté matky církve, která vždycky před tváří svého Ženicha Krista dosáhne vyslyšení v nebi. Volal jsem ke své záchraně všechny svaté z nebe, počínaje těmi, kteří na zemi patřili ke Společnosti Ježíšově. Nejprve jsem pomyslel na blaženého otce Fabera a potom

na všechny ostatní, kteří spolu s ním patřili na zemi ke Společnosti.

Nikdy, moji bratři, se mi nepodaří říci vám, jaká velká útěcha to byla, kterou jsem dostal na přimluvu všech členů Společnosti – jak těch na zemi, tak také těch v nebi!

Uprostřed tohoto smrtelného nebezpečí jsem se utíkal nejprve ke všem andělům, k devíti sborům blažených duchů, pak ke všem svatým patriarchům, prorokům, apoštolům, evangelistům, mučedníkům, vyznavačům, pannám a všem svatým v nebi. Našel jsem útočiště u naší milé Panní, nejblahoslavenější Panny, aby mi u svého Syna vyprosila odpuštění mých mnoha hříchů, protože všechno, co si ona v nebi vyprosí od našeho Pána, jí bude splněno.

A potom, co jsem vložil veškerou svoji naději do nekonečných zásluh utrpení a smrti Ježíše Krista, našeho Vykupitele a Pána, tu jsem se cítil ukrytý ve velké ochraně – velký pokoj – i uprostřed zuřící bouře! Myslím, že útěcha v té chvíli byla větší, než ta, kterou jsem zakusil po vysvobození z nebezpečí!“

*Pramen: Die Briefe des Francisco de Xavier, Hegner, Leipzig 1939 (str. 107-108)
Z VISION 2000 - 6/2016 přeložil mp*

O prikázání – Nevydáš krivé svědectví - dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

podáním umučení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše, a je to podání procesu, vykonání rozsudku a neslýchaného důsledku.

Ježíš, dotázán Pilátem, říká: „Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.“ (Jan 18,37) A toto „svědectví“ nám Ježíš podává svým umučením a smrtí. Evangelista Marek popisuje, jak „setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že vydechl naposled, prohlásil: »Tento člověk byl opravdu Syn Boží.«“ (Mk 15,39) Ano, protože byl důsledný a způsob, jakým Ježíš zemřel, zjevuje Otce, jeho slitovnou a věrnou lásku.

Pravda nachází své plné uskutečnění v samotné Ježíšově osobě (srov. Jan 14,6), v jeho způsobu žití i umírání, plodu jeho vztahu s Otcem. Tuto existenci Božích dětí dává Zmrtvýchvstalý také nám, když posílá Ducha Svatého, který je Duchem pravdy a v našem srdci potvrzuje, že Bůh je naším Otcem (srov. Řím 8,16).

Člověk, lidé potvrzují či popírají tuto pravdu každým svým skutkem, počínajíce drobnými každodenními situacemi až k těm nejnáročnějším. Je to však stále stejná logika, které nás učí rodiče a prarodiče, když nám říkají, abychom nelhali. Stejná logika.

Ptejme se: Jakou pravdu dosvědčují skutky, slova a rozhodnutí nás křesťanů? Každý se může zeptat: Jsem svědek pravdy, nebo lhář převlečený za pravdivého? My křesťané nejsme mimořádní lidé? Jsme však dětmi nebeského Otce, který je dobrý, neklame a vkládá nám do srdce lásku k bratřím. Tato pravda se nevyjadřuje ani tak proslovy; je to způsob bytí a je vidět v každém jednotlivém skutku (srov. Jak 2,18). Tento muž je opravdový, tato žena je opravdová – to je vidět. Ale jak to, když ani neotevřeli ústa? Poněvadž jednají opravdově. Mluví pravdu a počínají si pravdivě. Krásný životní styl pro nás.

Pravda je podivuhodné zjevení Boha, jeho Otcovské tváře; je to jeho bezmezná láska. Tato pravda koresponduje s lidským rozumem, ale nekonečně jej přesahuje, protože je darem, který sestoupil na zem a vtělil se v Kristu, ukřižovaném a vzkříšeném; zviditelňuje ji ten, kdo jí patří a prokazuje totéž nadání.

Nevydat krivé svědectví znamená žít jako děti Boha, jenž nikdy nedementuje sebe a nikdy nelže; žít jako Boží děti znamená nechat v každém skutku vyjít najevo obrovskou pravdu, že Bůh je Otec a lze mu důvěřovat. Já důvěřuji Bohu – to je ta obrovská pravda. Z naší důvěry v Boha, který je Otcem, má mne rád a miluje nás, se rodí moje pravda a bytost, která je pravdivá a nikoli prohaná.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Blahoslavený Jan Ruysbroeck

Jan Rusbroch nebo též Ruysbroeck či van Ruusbroec. Jeho jméno najdete v literatuře ve více podobách, vždy však s přídomkem „blahoslavený“. Někdy se připojují i přezdívky „Doctor divinus“ (Božský učitel) či „Doctor mirabilis“ (Podivuhodný učitel). Bud' jak bud', jeho životopis má ustálenou podobu, kterou vám nyní předkládáme.

Místem narození blahoslaveného Jana byla v roce 1293 vesnice Rusbroch (též Ruusbroec, dnešní Ruysbroeck) v Brabantsku, ležící nedaleko Bruselu. Odtud pochází také jeho přízvisko, jinak totiž známe pouhé jeho křestní jméno.

V 11 letech opustil rodnou chalupu, v níž si hlad podával ruku s chudobou, a odešel do Bruselu ke strýci Johannu Hinckaertovi, který působil jako kanovník u tamního chrámu sv. Guduly. Jím veden a vychováván vstoupil po vychození školy do kněžského semináře a v roce 1317 nebo 1318 přijal svátost kněžství.

Snad aby nerušil pouto mezi strýcem a synovcem, umístil bruselský biskup otce Jana taktéž u sv. Guduly. Mladého novokněze zdobila příkladná zbožnost, navenek projevovaná štědrostí v udělování almužen, ve skrytosti hlubokým kontemplativním životem a četbou teologických spisů, mezi nimiž hrála prim díla Pseudo-Dionýsia a mistra Eckharta. Pozvolna sám vystupoval na jejich úroveň, až začal být všeobecně považován za duchovního otce Brabantska.

To už kolem sebe soustředil skupinu stejně orientovaných kněží, mezi něž patřili i jeho strýc Johann Hinckaert či P. Francis van Coudenberg. Žili v naprosté chudobě, ačkoliv Jan Ruysbroeck se strýcem pobírali stálou penzí, kterou měli zaručenou díky působení v kostele sv. Guduly, hojně obdarovávaném bohatými kupci, jimž obchod se sukem vynášel pohádková jmění.

Ruysbroeck však nebyl veden duchem tohoto světa lačnického po zisku. Těžce nesl ustavičné spory mezi představiteli města a bohatými kupci o výši daní uvalovaných na hlavy chudých řemeslníků. Srdcem lnul k věcem vyšším, ve svých dílech tepal pastýře nestarající se o své ovce, kteří mají na zřeteli jen a pouze své dobré bydlo. Když dosáhl abrahámovin, rozhodl se opustit zajištěné postavení

u sv. Guduly, kde by mohl nadále nerušeně psát své spisy, jež si získávaly četné nadšené čtenáře. Zmíňme jen *Okrasu duchovní svatby*, podle mnohých jeho nejlepší dílo, v němž ve třech knihách podává výklad duchovního života, činného, niterného a rozjímavého, jakožto tří ozdob či okras, s nimiž duše vychází naproti božskému Ženichovi, anebo *Království milujících Boha*. Možná ho k odchodu z Bruselu vedla i jiná skutečnost. Zasáhl totiž do kauzy kolem údajné mystičky Helwichy Bloemardinnové, když její víze zpochybnil a uvalil tím na sebe hněv jejich stoupců. Nebyl to ovšem útek před nimi, jako spíše útek před tímto světem a spor se stoupcem této ženy byl jen poslední kapkou.

Blahoslavený Jan Ruysbroeck

Od Bruselu se ovšem Ruysbroeck příliš nevzdálil, neboť se usadil v poustevně v Groenendaalu (Zeleném údolí), kterou mu daroval brabantský vévoda Jan III. Celým srdcem se zde ponořil do kontemplativního způsobu života. Spolu s ním odešel do Groenendaalu i strýc s přítelem Francisem van Coudenbergem. Tuto trojici velice záhy doplnili další muži toužící vzdálit se duchu světa. Po sedmi letech (roku 1349) obdrželi přátelé ze Zeleného údolí pro svůj způsob života augustiniánskou reguli. Jan Ruysbroeck přijal od biskupa Petra z Cambray bílý augustiniánský hábit a stal se prvním představeným komunity, která nominálně podléhala pařížskému opatství sv. Viktora. Ruysbroeck zastával i post novicmistra, a ač představený, ochotně vykonával i nejpodřadnější činnosti.

Ani v Zeleném údolí nepřestal psát, ba právě naopak – jeho život i dílo dosáhly mystických výšin. Tehdy „*rozechvěle pocítoval něhu všech něh v milostech*“, jak píše Rilke. Jakmile jen náznakem pocítil, že v jeho nitru začíná vanout Duch Boží, odcházel do lesů a v jejich lůně zapisoval myšlenky diktované mu shůry. Takto i odepisoval desítkám, ba stovkám světských i duchovních osobností tehdejší Evropy. Na dálku je duchovně vedl, na dálku jim nahlížel do srdcí, nejen jednotlivcům, ale i celým klášterním komunitám.

„*Výraz jeho tváře je jasný, klidně přivítavý, jeho řeč je proniknuta dobrotou a pokorou, jeho chování se dokonale shoduje s jeho stavem řeholním, je řeholníkem nejen v oděvu, nýbrž v každém pohybu. Kdo jej spatřil a s ním mluvil, cítil se váben k duchovní dokonalosti,*“ popisoval své setkání s Janem Ruysbroeckem kartuzián mistr Gérard.

K duchovní dokonalosti vedl Jan Ruysbroeck, člověk milující Boha a lidi, i své čtenáře. „*Kdybychom mohli vidět dychtivou touhu, kterou má Kristus po naší blaženosti, neudrželi bychom se a sami bychom Mu padli kolem krku. Láska Kristova je tak ušlechtilé povahy, že pohlcuje, ale také chce žít. Jestliže nás Ježíš celé v sobě pohltí, za to nám dává sám sebe. Dává nám duchovní hlad a žízeň po okoušení Jeho ve věčné blaženosti,*“ píše například v *Zrcadle věčné blaženosti*, patřícím vzdor drobnému formátu k vrcholům jeho děl, stejně jako *Duchovní svatostánek* nebo *Sedm stupňů duchovní lásky*. Z vlastní zkušenosti vě-

děl, že na nejvyšším stupni mystických prožitků již člověk Boha nepoznává, ale už jen miluje.

Groenendaal navštívil i jistý Gerard Grote, jehož duch tohoto společenství okouznil a který později stál u zrodu bratrstva, z něhož po letech vzešel takový mimořádný zjev, jakým byl Tomáš Kempenský. Stejně tak zapůsobila atmosféra v komunitě i na jiného slavného návštěvníka – dominikánského učenice Johana Taulera.

Jan Ruysbroeck se dožil úctyhodného věku 88 let. Zemřel 2. prosince 1381 v Zeleném údolí, kde byl také pohřben. Avšak o čtyři století později, v roce 1783, byl klášter v Groenendaalu zrušen na základě neblahých reforem Josefa II. (dnešní Belgie v té době patřila Rakousku) a ostatky brabantického mystika byly přeneseny ke sv. Gudule do Bruselu. Zde je pár let nato rozmetán rozvášněný dav vyznávající ideje Francouzské revoluce.

Už za svého života se musel Jan Ruysbroeck potýkat s nepochopením celé řady svých textů. Byl proto nucen je osobně vysvětlovat. Po smrti ovšem už tak činit nemohl, a tak si učenci pařížské Sorbony vzali jeho dílo do práce a dali mu nálepku podezření z panteismu. Naštěstí se vyskytli obhájci Ruysbroeckova díla, kteří zdárně prokázali jeho pravověří. Tak mohl mnohem později Ruysbroeckův velký ctitel P. Jakub Deml poznamenat, že z díla tohoto mystika „vane duch církve“. Tak mohl v roce 1908 papež Pius X. na základě starých svědectví o příkladnosti jeho života a na základě prokázaných zázraků uznat nadpřirozené ctnosti Jana Ruysbroeckova a jménem církve ho zapsat do seznamu blahoslavených.

PUZZLE BETLÉMA, 260–2028 dílků

Cena 180–480 Kč

Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč
trebicmartin@volny.cz • tel.: 728 133 220

Více na www.trebicmartin.cz.

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze

Ke vzpomínkové akci 3. listopadu 2018

Na konec října a začátek listopadu 2018 připadla řada stoletých výročí: 11. listopadu konec Velké (1. světové) války, 28. října vznik Československa, 3. listopadu stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, ale také 370 let od ukončení poslední bitvy třicetileté války, konec dobývání Prahy švédským vojskem 3. listopadu 1648.

Ctitelé Panny Marie si smutné 100. výročí stržení Mariánského sloupu připomněli na pražském Staroměstském náměstí 3. listopadu celodenními modlitbami. Jejich vyvrcholením bylo smírné procesí v podvečerních hodinách a následující mše svatá, které uspořádala Společnost pro obnovu Mariánského sloupu. Smírné procesí, vedené P. Jiřím Koničkem, bylo zahájeno před chrámem Matky Boží před Týnem, kde byly připomenuty některé významné historické události na Staroměstském náměstí: vyslané modlitby za pomoc od 26. července do 3. listopadu 1648 při obraně Starého a Nového Města pražského proti švédské armádě, která už dobyla Pražský hrad a Malou Stranu; díkůvzdání postavením Mariánského sloupu v letech 1650–1652; postavení pomníku M. Jana Husa v roce 1915; stržení Mariánského sloupu 3. listopadu 1918; které lze chápat jako předzvěst protikatolických režimů 20. století, jež vyvrcholily komunistickou totalitou; jejíž vítězství bylo prohlášeno 25. února 1948 právě na Staroměstském náměstí.

Byl rovněž připomenut význam Mariánského sloupu, vyjádřený snad nejlépe Františkem kardinálem Tomáškem: „Dokud nebude sloup na svém místě, dokud lidé neuznají, že tehdy udělali chybu a nebudou toho litovat, nemůžeme doufat, že jsme překonali naši nedávnou minulost a že nás tento starý hřích nestáhne zase dolů. Rozumíme tomu tak, že sloup je nejen symbolem našeho návratu ke slušnosti a tradicím křesťanské Evropy, ale především, že vyrovnání tohoto dluhu může naší zemi dát teprve naději, že opět neupadneme do područí, ať už tupého násilí a bída z východu nebo konzumního ateismu ze západu.“

Po tomto připomenutí historických událostí bylo procesí zahájeno modlitbami ke svatým českým panovníkům, sv. Václavu a bl. Karlu z Domu Rakouského (Habsburského), poslednímu vládnoucímu českému králi (1916–1918). K bl. Karlovi a jeho spojitosti s Mariánským sloupem se ještě vrátíme.

Procesí se poté vydalo k základnímu kameni Mariánského sloupu. Zde po úvodním slovu a úkonu kajcnosti a smírné modlitbě k Panně Marii následovala bohoslužba slova se čteními ze Zjevení sv. Jana (Zj 12,1–5) a evangelia sv. Jana (Jan 19,25–27) a přímlovami, které uvádíme v plném znění:

Prosme za mír celého světa, za církve a za jednotu všech křesťanů.

Prosme za naši vlast, za náš národ a za všechny, kteří mu slouží.

Prosme za naše obce, za všechny, kteří v nich v pokoji přebývají.

Prosme za všechny obyvatele naší vlasti, aby byli ochráněni od nepřízně přírodních živlů, zlých katastrof a válečných pohrom.

Prosme za rodiny našeho národa, za touhu a ochotu přijmout děti a spolu s darem života jim předat křesťanskou výchovu i dar živé víry.

Prosme za národy Evropy, aby vzájemně spolupracovaly, nezapomněly na základy své kultury a neopouštěly křesťanské hodnoty.

K.: *Bože, ujmí se nás a spas nás, smiluj se nad námi a ochraňuj nás, neboť Tys naše pomoc a síla. Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.*

Následovaly další modlitby: Otče náš, modlitba Za národ, litanie k Panně Marii, Zasvěcení a svěření do péče Matky Boží Obce pražské a Země české.

ZASVĚCENÍ A SVĚŘENÍ OBCE DO OCHRANY PANNĚ MARIÍ

(Je možné doplnit konkrétní název města či obce v místě konání.)

K.: *Společně se zasvěťme a svěřme naši obec (město) do ochrany Matky Boží.*

K. + V.: *Panno Maria, Ochránkyně našeho města (naši obec). Tak jako od nepaměti naši předkové se k Tobě nyní utíkáme i my, abychom Tvému Neposkvrněnému Srdci zcela svěřili a zasvětili naše město (obec) a Evropu. Prosíme Tě, chraň je i všechny svoje děti v nich žijící, rodiny i jednotlivce, jejich domácnosti i všechn jejich majetek. Veď jejich kroky na všech jejich cestách, při všech jejich činnostech. Chraň nás a naše město (naši obec) ... a Evropu před neštěstím, nemocemi a všemi útoky zla a veď nás cestou pokoje, lásky a svornosti, cestou obrácení ke svému Synu Ježíši. Panno Maria, Ochránkyně našeho města (obce) a Evropy, roduj za nás. Amen.*⁽¹⁾

MODLITBA ZA VLAST K MATCE BOŽÍ, ZÁŠTITĚ ZEMĚ ČESKÉ⁽²⁾

K.: *Poté, co jsme se zasvětili a svěřili naší obec (město) ... do péče Matky Boží, pomodleme se za celou naši vlast a náš národ modlitbu k Matce Boží, Záštitě Země české a volejme společně:*

K. + V.: *Matko Boží, slavná Záštitě - Paladium Země české! Shlédni milostivě na nás, své ctitele, kteří jsme se shromáždili, abychom Ti vyjádřili svou lásku a oddanost a vzdali Ti vroucí díky za Tvou pomoc a ochranu v pohromách, kterými procházel náš národ, za Tvou láskyplnou přítomnost a doprovázení těch, kteří trpěli a byli pronásledováni. Ve svém obraze jsi sdílela s nimi stejný osud, abys jim byla nablízku jako svému Synu na křížové cestě. Přes tisíc let je český národ křesťanský, přes tisíc let Tě zná a Tebe ctí, Panno Maria!*

Když přišli do našich zemí od východu slovanští věrozvěstové, svatí Cyril a Metoděj, už tehdy s pravou vírou zapustila do srdcí našeho lidu hluboké kořeny i láska a oddanost k Tobě, naše Matko a Ochránkyně českého národa. Čechové Tě vždy ctíli a milovali a Tys milovala český lid. Mnoho bouří, pohrom a bolestí se přehnal přes české země. Ale Tys vždy bděla nad námi. Přes všechny chmury a těžkosti vždy prozařovalo z nebe slunce Tvé mateřské lásky a pozornosti k nám a nakonec zaplašilo všechny ty lidské úzkosti a strachy. Prosíme, přijmi naše vroucí díky! Amen.

Po zasvěcení obce a země byla pobožnost zakončena závěrečným holdem Panně Marii s položením kytyce.

Tato část pobožnosti byla „narušena“ happeningem, uspořádaným sochařem Abbem Libanským, který na místo dovezl repliku strženého a roztříštěného Mariánského sloupu a na místě ji instaloval. Průběh pobožnosti a modliteb předtím přerušen nebyl.

Od základního kamene Mariánského sloupu se procesí po litanii k českým patronům odebralo k sousední M. Jana Husa. Zde byla připomenuta snaha M. Jana Husa o nápravu života v církvi, zejména duchovenstva, která ho žel dovedla až k přijetí některých bludných názorů o církvi a spáse, za které byl odsouzen a popraven. Pokud jde o učení o Bohu, Panně Marii a svatých, byl M. Jan Hus pravověrný, jak o tom svědčí i jeho úcta k Panně Marii: „...abychom mohli vybrednout z hříchu, vzývejme pomoc Panny Marie a pozdravujme ji. Já ubohý, jak budu schopen chválit slavnou Pannu, která je větší než všechna chvála? Nikdo nemůže dostatečně pozdravit Tu, kterou pozdravil anděl, kterou Syn uctivě poslouchal, jíž se svěřil Duch Svatý, kterou obdivuje celý svět... Máme k ní tedy přistupovat s bázňou a s úctou a chválit ji. Jestliže spravedliví nejsou hodni, jak budou hodni hříšníci? A přece by ani spravedliví, ani hříšníci neměli ustávat v její chvále, neboť v ní je všechna milost Otce, Syna a Duchu Svatého, je v ní plnost milosti pro ni samu i milost, která se vylévá na nás.“

Připomenut byl nejen M. Jan Hus, ale i oběti husitského násilí vůči katolíkům, které podle některých odhadů (např. F. Palacký) dosáhly až 600 000 pro víru zabitých českých katolíků.

Procesi bylo zakončeno před Týnským chrámem, v jehož průčelí je při zachování reliéfu Panny Marie znovu umístěn kalich – symbol husitské konfese – utrakvismu, jehož stoupenci se označovali jako utrakvisté (utraquisté) či kališníci. To je křesťanská konfese, která vzešla z české reformace (resp. husitství). V 15. století byla dominantní vírou v Čechách a silně zastoupení měla i na Moravě. Utrakvisté se ovšem vždy považovali za plnohodnotnou součást nerozdělené katolické církve, což bylo v roce 1564 potvrzeno papežem. Označení *utrakvismus* pochází z latinského *sub utraque specie*, čili pod obojí způsobou, což odkazuje na hlavní sebeidentifikaci utrakvistů.⁽³⁾

Po ukončení procesí následovala v chrámu Matky Boží před Týnem modlitba růžence a mše svatá, celebrowaná generálním vikářem Arcibiskupství pražského, biskupem Mons. ThLic. Ing. Zdenkem Wasserbauerem, Th.D. Po mši svaté následovala pobožnost na souběhu ulic Celetné a Štupartské, přiléhající ke stěně Týnského chrámu, u níž je umístěna socha Panny Marie určená pro obnovený Mariánský sloup.

Po pobožnosti se věřící nerozešli, ale ještě pokračovali v modlitbách u základního kamene Mariánského sloupu a nyní už i u repliky strženého Mariánského sloupu, kterou spontánně ozdobili svíčkami a květinami.

Umístění repliky strženého Mariánského sloupu mělo ještě dohru po 22. hodině večer, kdy se na základě oznámení angažovaného občana dostavila na místo městská policie a žádala, aby se dostavila osoba, která tam repliku umístila, a buď ji odstranila, nebo ukázala povolení, že smí na místě replika strženého sloupu být. Po delším čekání se dostavil zástupce sochaře Abbého Libanského, pan Otakar Ryšavý a po jeho diskusi s policisty byla replika na Staroměstském náměstí ponechána a ještě dne 15. listopadu zde stále je.⁽⁴⁾

Tím bych mohl informaci o průběhu vzpomínkové pobožnosti na 100. výročí stržení Mariánského sloupu ukončit, ale bylo by neslušné, nezmnit některé další akce a souvislosti.

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí byl nejen poděkováním za vyslyšení prosb k Panně Marii o pomoc při obraně Starého a Nového Města pražského od 26. července do 3. listopadu 1648, ale také díkem za následující mír, po třicetiletém válečném běsnění tak potřebný.

Mariánský sloup byl již od 17. století považován za duchovní střed Evropy. Samotná socha i obraz Panny Marie Rynecké byly v této souvislosti označovány jako Paladium Evropy. Svědčí o tom rytina, vytvořená v roce 1661 podle obrazu Karla Škréty. Zobrazena mapa Evropy zřetelně ukazuje, kam až měla sahat ochranná moc tohoto sloupu. Zahrnuje nejen jižní, jihozápadní a střední římskokatolickou Evropu, ale i východ a sever Evropy, které „patřily“ pravoslavným a protestantům. Rytina byla provedena podle ideového námětu Jana Bedřicha

z Valdštejna (velmistr Křižovníků s červenou hvězdou 1668–1694, královéhradecký biskup 1668–1675, pražský arcibiskup 1675–1694), který ve své univerzitní práci obhajoval, že Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze má být duchovním středem Evropy.

Právě tato skutečnost je interpretována některými evangeliky jako symbolické vyjádření, že právě tento sloup má být středem jednotné, katolické Evropy, tedy jako vyjádření programu rekatolizace celé Evropy⁽⁵⁾.

Stejnou skutečnost lze ale chápat ekumenicky, jako smíření křesťanů a národů různých konfesí a jejich mírovou koexistenci. Těžko lze najít vhodnější místo k vyjádření smíru mezi křesťanskými denominacemi než to, kde skončila poslední bitva třicetileté války, která byla a je dosud někdy chápána jako náboženská válka.

První výraz smíření různých křesťanských konfesí se projevil v roce 1683, když turecká vojska oblehla Vídeň se zřejmým úmyslem po jejím pádu pokračovat dále a podmanit Evropu. K záchraně obléhané Vídně a nejen jí, ale prakticky celé Evropy před tureckou porobou přispělo nejen katolické Polsko, ale i němečtí protestanté.

Mírová koexistence a ekumenická spolupráce křesťanů různých konfesí je dnes, až na výjimky, skutečností. Je proto nepochopitelný odpor některých evangelických křesťanů proti obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze.

Každé úsilí o ukončení válečného konfliktu a s ním spojeného utrpení lidí si zaslouží naši úctu. Je proto vhodné ve stém výročním roce vyhlášení samostatného Československa a zároveň ukončení 1. světové války připomenout si muže, který usiloval o ukončení Velké války (nyní nazývané 1. světová válka) a měl vřelý vztah k naší zemi i národu – bl. Karla z Domu Rakouského, císaře a českého krále.

Jeho úsilí o ukončení válečného konfliktu nedosáhlo svého cíle, ale přesto inspirovalo vznik *Modlitební ligy císaře Karla I. za mír mezi národy*. Anatole France vzdal v roce 1919, tehdy už trůnu zbavenému císaři a králi Karlu I. poctu slovy: „Císař Karel chtěl mír. Byl jediným slušným mužem, který během války zastával odpovědnou pozici, ale neposlouchali ho. Proto musel odejít.“

Modlitební liga císaře Karla I. za mír mezi národy se vyjádřila k úsilí bl. Karla I. takto: „Dovolte dodat, že ve stém výročí roku a měsíců, v nichž se blahoslavený Karel Rakouský, náš poslední císař a král, snažil co nejrychleji ukončit Velkou válku, a kdy svým rozhodnutím ze 16. 10. 1918 vytvořil z Rakousko-Uherska federativní soustátí, mu Modlitební liga vyjadřuje uznání a úctu, hodnou osobní podpory.“

*Mariánský sloup
na Staroměstském náměstí v Praze*

K letošním výročím nejen 100 let ukončení Velké války, ale i mírových snah císaře Karla I., uspořádala *Modlitební liga císaře Karla I. za mír mezi národy* v předvečer svátku bl. Karla I. (20. října) slavnostní mši svatou v chrámu Matky Boží, Panny Marie před Týnem na Staroměstském náměstí v Praze, kterou před zaplněným chrámem celebroidal J. M. P. ThLic. PhDr. Daniel Peter Janáček, PhD., O.Praem., opat Královské kanonie premonstrátů na Strahově. Ke mši svaté byl donesen relikviář bl. Karla I. ze Staré Boleslavi, kterým byli věřící požehnáni. Při této mši svaté byl organizátorem české a moravské pobočky *Modlitební ligy císaře Karla I.*, členem prezidia mezinárodní *Modlitební ligy*, PhDr. Milanem Novákem, nositelem rytířského řádu sv. Řehoře Velikého, vzpomenuť Mariánský sloup i úsilí o jeho obnovu.

Dne 28. října se v Praze konal již tradiční pochod, inspirovaný právě odkazem císaře a krále bl. Karla I. a jeho předčas-

nou smrtí, na které bohužel mají jistý podíl i tehdejší českoslovenští politici.

Císař Karel I. si nevytvořil žádné významné zahraniční účty a když byl donucen odejít do exilu, byl jeho majetek v nástupnických státech zabaven a on zůstal bez finančních prostředků. Nástupnické státy, Československo, Jugoslávie a Rumunsko mu odmítly vyplácet rentu. Nešlo o žádnou enormní částku, na Československo vycházela roční renta přibližně ve výši měsíčního platu ministra zahraničí. Pro nedostatek financí byl císař Karel nucen žít ve vyhnanství s těhotnou manželkou a sedmi dětmi v nevyhovujícím, studeném domě. Když onemocněl zápal plic, nechtěl dlouho přivolat lékaře, protože rodina neměla dost peněz, a na zápal plic v nedožitéch 35 letech v sobotu 1. dubna 1922 zemřel.

Usnesení Zastupitelstva hl. m. Prahy proti obnově Mariánského sloupu ze 14. září 2017 vyvolalo odezvu nesouhlasu u mnoha spoluobčanů, věřících, nevěřících, lidoveckých politiků, monarchistů a dalších. Již loňský pochod se zastavil u základního kamene Mariánského sloupu s projevem o jeho historii a významu. Rovněž letos byl připomenut Mariánský sloup, s tím rozdílem, že na Staroměstském náměstí byl koncert k 100. výročí republiky, proto bylo zastavení u sochy Panny Marie ve výklenku Týnského chrámu (socha určená pro obnovený Mariánský sloup) nejen s projevem, ale i s modlitbou, vedenou přítomným knězem.

Kéž Panna Maria zvítězí v srdcích všech lidí bez rozdílu!

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Srov. *Modlitba k Panně Marii Rynecké*, Římskokatolická farnost u Matky Boží před Týnem, Praha.
- ⁽²⁾ Viz *Modlitba k Matce Boží Paladia země české*, http://www.staraboleslav.com/obraz_a_motlitba.php.
- ⁽³⁾ *Smírné procesí Staroměstským náměstím Prahy za smír a pokoj v české zemi a obnovu Mariánského sloupu*. Sestavil a průvodní slovo sepsal P. ThDr. Jiří Koniček, Vydalo Hnutí obnovy duchovních tradic, 2018.
- ⁽⁴⁾ <https://www.facebook.com/tvcernakukla/videos/213727346192487>.
- ⁽⁵⁾ SAKAŘ, V. *Dopis společnosti VERITAS sborům, náboženským obcím, sborovým společenstvím v České republice*. In: Kostnické jiskry 83, 1998, č. 7, ze dne 18. 2. 1998.

Fatima a poslední časy z hlediska Církve (1)

Předmět našeho příspěvku⁽¹⁾ se zdá být velmi apokalyptický: *Fatima a poslední časy z hlediska Církve*. Je také známo, že v této souvislosti kolovaly a kolují o Fatimě mnohé zprávy, z nichž některé jsou fantastické a zamlžující a jiné naopak hodnověrné. My budeme pojednávat – budeme se snažit pojednávat (*we try to do*, jak říkají Angličané) – o našem tématu vážným způsobem. To znamená na jedné straně neupadnout do senzacechtivosti a báje ní a na straně druhé nezbavit toto téma jeho prorocké síly, čili, řečeno obrazně, neředit ho. Jen tak zazáří ve své hloubce a existenciální naléhavosti: vždyť hovoří o *unum necessarium* – „jediném nezbytném“ našeho života a života Církve.

Pojem posledních časů a Fatimy

Jak nás učí již staří filosofové, na začátku je velmi vhodné objasnit základní pojmy: v našem případě pojem posledních časů a pojem Fatimy. Co se týká prvního *pojmu posledních časů*, můžeme ocitovat to, co učí sv. Jan Pavel II. ve svém apoštolském listě *Tertio millennio adveniente*: „*V křesťanské víře má čas rozhodující význam. V časových hranicích je stvořen svět, v čase kráčejí dějiny spásy, které dosahují svého vrcholu v »plnosti času« samotného vtělení a svého cíle ve slavném návratu Syna Božího na konci všech časů. V Ježíši Kristu, vtěleném Slovu, se čas stává jakousi dimenzí Boha, který sám o sobě je věčný. Kristovým příchodem začíná »poslední čas« (srov. Žid 1,2), »poslední hodina« (srov. 1 Jan 2,18), začíná čas Církve, který potrvá až do paruzie.*“⁽²⁾ Podle těchto slov sv. Jana Pavla II. poslední časy, které také můžeme nazvat časem Církve, jsou čas od vtělení Božího Syna do paruzie, tj. čas od prvního příchodu Božího Syna v těle ve chvíli, kdy Panna Maria řekla své *fiat* – „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38), až do chvíle druhého příchodu Páně ve slávě na konci časů. Můžeme zde také připomenout biblistu Oscara Cullmanna, jenž charakterizuje tyto poslední časy svým známým úslovím „*již a ještě ne*“: *již* se uskutečnil první příchod Páně a *ještě* se nenaplnil jeho druhý příchod.⁽³⁾

Jak můžeme vidět, poslední časy jsou spojeny s pojmem konce časů a zároveň jsou od něho odlišné: totiž konec časů je zadní hranicí těchto posledních časů, jako je naopak čas vtělení Božího Syna jejich hranicí přední. V tomto příspěvku se nebude hovořit o posledních časech ve významu vyjádřeném výše, nýbrž v užším významu, totiž ve významu časů, jež jsou bližší zmiňovanému konci časů neboli paruzii. Na tyto časy naráží také sv. Pavel ve svém prvním listě Timotejovi: „Duch prohlašuje docela jasně: V posledních dobách někteří lidé odpadnou od víry a budou se držet bludů a d'ábelských nauk.“ (4,1)

Co se pak týká *pojmu Fatimy*, zdá se, že nějaké objasňování je tu zcela zbyteč-

né: vždyť přece všichni velmi dobře vědí, co je Fatima. Avšak ve skutečnosti tomu tak není, protože musíme upřesnit, že Fatima v našem příspěvku nespočívá výlučně v šesti zjeveních Panny Marie v Cova da Iria od května 1917 do října téhož roku, ale také v událostech, které těmto zjevením předcházely a jež po nich následovaly. Můžeme v tomto smyslu připomenout kázání kardinála Angela Roncalliho, tedy budoucího papeže sv. Jana XXIII., ve Fatimě dne 13. května 1956,⁽⁴⁾ v němž hovořil o triptychu: centrální obraz tohoto triptychu je tvořen zjevením nejsvětější Panny v roce 1917, první boční obraz zjevením anděla strážného Portugalska v roce 1916 a další boční obraz událostmi po mariánských zjeveních, zvláště zjevením v Pontevedra v roce 1925 a viděním v Tuy v roce 1929. Toto všechno je zde velmi dobře a neoddelitelně propojeno a sjednoceno.

Můžeme tedy říci, že v našem příspěvku *Fatima a poslední časy z hlediska Církve* chceme pojednat o tom, jak Fatima ve své úplnosti samotných mariánských zjevení s předcházejícími a následujícími událostmi vrhá prorocké slovo na časy blízké druhému příchodu Páně ve slávě. A toto všechno chceme činit především z hlediska Církve. Můžeme ještě dodat, že ono prorocké světlo Fatimy je velmi silné. Kardinál Tarcisio Bertone řekl oprávněně, že „mezi moderními zjevením je Fatima bezpochyby zjevením nejvíce prorockým“⁽⁵⁾.

Poznámky:

⁽¹⁾ Jedná se o příspěvek, který autor přednesl ve španělštině na mezinárodním semináři *Grace and Mercy* („Milost a milosrdenství“), uspořádaném Světovým apoštolátem Fatimy v samotné Fatimě ve dnech 24. až 29. června 2018.

⁽²⁾ „Apoštolský list *Tertio millennio adveniente* (10. 11. 1994)“, č. 10. *Acta Apostolicae Sedis* [zkracujeme *AAS*], 87 (1995), s. 11 (čes. vyd.: Přel. Irena Zachová. Praha: Zvon, 1995, s. 17): „*Christiana in fide praecipuum habet pondus tempus. Conditur orbis intra eius definitionem, intra tempus progreditur historia salutis, quae apicem suum in »plenitudine temporis« ipsius Incarnationis tangit suumque terminum in glorioso reditu Filii Dei exeunte omni tempore. In Iesu Christo, Verbo Incarnato, tem-*

pus evadit modus quidam Dei, qui in se ipse est aeternus. Christi adventu ineunt »novissimi dies« (Hebr 1,2), »novissima hora« (1 Io 2,18) incipitque Ecclesiae tempus quod ad Parusiam usque durabit.“

⁽³⁾ Srov. Oscar Cullmann *Christus und die Zeit: Die urchristliche Zeit- und Geschichtsauffassung*. Zürich: Evangelischer Verlag, 1946. Také srov. Jesús ARRIETA: „El »tiempo intermedio« de la Iglesia según O. Cullmann“. *Revista española de Teología*, 24 (1964), s. 137–156.

⁽⁴⁾ Srov. „Luminosa apostolica esortazione nella fulgente luce dell'Immacolata: 13 maggio 1956: Il futuro Sommo Pontefice al Santuario di Fatima“. *L'Osservatore Romano*, 16. 9. 1959, s. 3.

⁽⁵⁾ „Presentazione“. In: CONGREGAZIONE PER LA DOTTRINA DELLA FEDE: *Il Messaggio di Fatima*.

In: *Enchiridion Vaticanum 19: Documenti ufficiali della Santa Sede 2000*. Bologna: Edizioni Dehoniane, 2004, č. 976: s. 524 (čes. vyd. „Úvod“. In: KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY: *Fatimské poselství*. Praha: Sekretariát České biskupské konference, 2000, s. 3): „Fatima e senza dubbio la piu profetica delle apparizioni moderne.“

⁽⁶⁾ Srov. José María BOVER: *Teología de San Pablo*. 4.a ed. Madrid: Biblioteca de Autores Cristianos, 1967 (BAC Normal, 16), s. 832–839.

⁽⁷⁾ Srov. *tamtéž*, s. 836.

⁽⁸⁾ O J. M. Boverovi (1877–1954) srov. především: Teófilo AYUSO: „El P. José M. Bover“. *Estudios Bíblicos*, 13 (1954), s. 333–368; „In memoriam: El P. José M. Bover Oliver, S. I. (+)“. *Estudios Eclesiásticos*, 29 (1955),

**První část:
Střetnutí mezi tajemstvím zbožnosti
a tajemstvím zla**

Tajemství zbožnosti a tajemství zla

Jak můžeme toto všechno pojmout? Máme zde klíč k výkladu neboli hermeneutický klíč – s velkou výhodou, že se jedná o klíč, jenž má svůj původ v Božím slově –, který spočívá ve dvou výrazech sv. Pavla, totiž v tzv. *mysterium pietatis* – „tajemství zbožnosti“ a v tzv. *mysterium iniquitatis* – „tajemství zla“. První tajemství, zbožnosti, se nachází v prvním listě Timotejovi: „A je to skutečně hluboké náboženské tajemství.“ (3,16) Z kontextu je patrné, že toto tajemství zbožnosti je Kristus, avšak nejenom osobní Kristus, nýbrž Kristus mystický, totiž Kristus a jeho Církev, Kristus v nás (srov. Kol 1,27), Kristus a ti, kdo jsou k němu přivtělení.⁽⁶⁾

O druhém tajemství, zla, se můžeme dočíst v druhém listě Soluňanům: „Tajemství špatnosti však už pracuje.“ (2,7) Opět z kontextu je patrné, že působení tajemství zla je zacíleno k vystoupení „člověka skrz naskrz hříšného, propadlého záhubě“ (2 Sol 2,3), tj. Antikrista. Nejedná se znovu jen o samotného Antikrista, ale také o síly, které působí ve světě, aby jeho vystoupení připravily.⁽⁷⁾

Máme tak na jedné straně tajemství zbožnosti, zosobněné Kristem a těmi, kdo jsou jeho, a na druhé straně tajemství zla, zosobněné Antikristem a těmi, kdo jsou jeho. Můžeme proto říci s větší přesností, že náš hermeneutický klíč spočívá v boji mezi oběma tajemstvími.

Španělský jezuita José María Bover, známý bibliista a mariolog,⁽⁸⁾ který také napsal hlubokou studii o Fatimě – o smyslu zasvěcení se Neposkvrněnému Srdeci Panny Marie⁽⁹⁾ –, vykreslil tento boj velmi sugestivně. Vykreslil ho v obraze boje mezi Božím vojskem a vojskem Luciferovým, jenž je obecnějším základem střetnutí mezi Kristem a Antikristem: „Dějiny lidstva jsou nepřerušenu řadou bojů: bojů ras proti rasám, národů proti národům, říší proti říším, institucí proti institucím, stran proti stranám, škol proti školám [...]. Díváme-li se na ně povrchně, jsou to boje lidí proti lidem. Avšak pod těmito lidskými zdánímí oči víry odhalují jiný boj, neviditelný tělesným očím, boj nesrovnatelně tragičtější a velkolepější: boj duchů, boj zla proti dobru. Dvě velká vojska, úporná, nesmířitelná, bojují od počátku časů a budou bojovat až do konce věků. Vojsko zla je pod vůdcovstvím Lucifera, vojsko dobra je vedeno Bohem. Lucifer a Bůh jsou dva vůdcové velké bitvy, jež se neviditelně svádí v lidských dějinách. Bůh ve své moudrosti a všemohoucnosti mohl zrušit boj tím, že by učinil Lucifera bezmocným. Dal však přednost poskytnout bojeschopnost svému protivníkovi, aby měl slávu uvidět ho hanebně poraženého. Strategii, s kterou Bůh vede tahy a vývoj boje, je jeho božská prozřetelnost.“⁽¹⁰⁾

Z tohoto Boverova textu můžeme podtrhnout, že vojsko zla, tj. tajemství zla nestojí na stejné úrovni jako vojsko dobra, tj. tajemství zbožnosti, nýbrž nesrovnatelně níže, protože zlo je, jak učí sv. Augustin a sv. Tomáš Akvinský, jen nedo-

statkem dobra:⁽¹¹⁾ zlo pouze parazituje na dobru.⁽¹²⁾ A jestliže tajemství zla může bojovat proti tajemství zbožnosti, je to jen proto, že to Bůh dovoluje čili dopouští. Je také jasné, že boj mezi dobrem a zlem neexistuje od samotných prvopočátků času – neboť nejsme manicheisté –, nýbrž od chvíle vzpoury části andělů proti Bohu a jeho království.⁽¹³⁾

**Církev chápaná
objektivně a subjektivně**

„Po příchodu Ježíše Krista je Božím vojskem Církev: vojsko lidsky slabé a bezbranné, jehož uchování, jehož pokroky, jehož vítězství jsou neustálým zázrakem Boží prozřetelnosti.“ Tak text Josého Maríia Bovera pokračuje,⁽¹⁴⁾ čímž nás uvádí do našeho církevního hlediska. Zde však musíme učinit důležité rozlišení, totiž rozlišení mezi Církví chápanou objektivně a toutéž Církví chápanou subjektivně. *Církev z prvního, objektivního hlediska* je utvářena svými podstatnými prvky, tj. Božím slovem, svátostmi a hierarchickými a charismatickými dary. V tomto případě platí zcela, že Církev je Božím vojskem neboli tajemstvím zbožnosti.⁽¹⁵⁾ A platí také, že je zde podle vyjádření kardinála Karola Wojtyły čili budoucího papeže sv. Jana Pavla II. anti-Církev,⁽¹⁶⁾ která se staví proti ustavujícím a objektivním prvkům Církve a jež ztělesňuje Luciferovo vojsko neboli tajemství zla, představovaná např. komunismem, zvláště máme-li na paměti, že komunismus není pouze filosofickou ideou, ale organizací falešných apoštolů a ideologickou sektou.⁽¹⁷⁾

s. 5–12; Luís ARNALDICH: *Los estudios bíblicos en España desde el año 1900 al año 1955*. Madrid: Consejo Superior de Investigaciones Científicas, 1957, s. 18–29.

⁽⁹⁾ Srov. *El mensaje de Fátima y la consagración al Inmaculado Corazón de María: Conferencia dada en el Salón de Actos de Balmesiana el día 16 de mayo de 1943*. Barcelona: Balmesiana, 1943.

⁽¹⁰⁾ *Teología de San Pablo*, s. 821–822: „La historia de la humanidad es una serie no interrumpida de luchas: luchas de razas contra razas, de pueblos contra pueblos, de imperios contra imperios, de instituciones contra instituciones, de partidos contra partidos, de escuelas contra escuelas [...]. Miradas en la sobrehaz, esas luchas son de hombres contra hombres. Mas bajo esas apariencias

humanas, los ojos de la fe descubren otra lucha, invisible a los ojos de la carne, lucha incomparablemente más trágica y grandiosa: la lucha de los espíritus, la lucha del mal contra el bien. Dos grandes huestes, encarnizadas, irreconciliables, luchan desde el origen de los tiempos y lucharán hasta el fin de los siglos. La hueste del mal está acaudillada por Lucifer; la hueste del bien está gobernada por Dios. Lucifer y Dios son los dos jefes de la gran batalla que se está librando invisiblemente en la historia humana. Dios, en su sabiduría y omnipotencia, hubiera podido suprimir la lucha reduciendo a la impotencia a Lucifer. Mas no ha querido. Ha preferido ceder beligerancia a su adversario, para tener la gloria de verle ignominiosamente derrotado. La estrategia con que

Dios dirige los lances y el desenvolvimiento de la lucha es su divina Providencia.“

⁽¹¹⁾ Řečeno přesněji, zlo je *privaci* dobra, tedy povinného dobra, např. slepota jako privace zraku.

⁽¹²⁾ Srov. např. Charles JOURNET: *Le mal: Essai théologique*. [Paris]: Desclée De Brouwer, 1961 (Textes et Études Théologiques), chap. II: „Qu'est-ce que le mal?“, s. 27–51 (čes. vyd.: *Zlo: Teologický esej*. Přel. Oldřich Selucký. Praha: Krystal OP, 1998, kap. II: „Co je zlo?“, s. 19–38).

⁽¹³⁾ Srov. *Catechismus Catholicae Ecclesiae*. Citta del Vaticano: Libreria Editrice Vaticana, 1997, č. 391–392: s. 108 (čes. vyd.: *Katechismus katolické církve*. 2. vyd. Přel. Josef Koláček a Marie Koronthálová. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2002, s. 108–109).

Něco jiného musíme říci, díváme-li se na *Církev ze subjektivního hlediska*, tj. z hlediska těch, kdo tvoří tělo Církve. Podle podobenství našeho Pána Ježíše Krista o plevelu mezi pšenicí (srov. Mt 13,24–30.36–43) a o rybářské síti, která zahrnuje ryby dobré i zlé (srov. Mt 13,47–50), máme členy Církve, kteří se nacházejí na straně tajemství zbožnosti, a jiné, již se nacházejí na straně tajemství zla.⁽¹⁸⁾ Můžeme v této souvislosti citovat silná slova papeže Benedikta XVI. novinářům během jeho letu do Portugalska – do Fatimy – v květnu 2010: „Největší pronásledování Církve nepřichází od vnějších nepřátel, ale rodí se z hříchu v Církvi.“⁽¹⁹⁾

Během našeho pozemského putování zmiňované „umístění“ není definitivní: někteří mohou přejít a skutečně přecházejí ze strany tajemství zbožnosti na stranu tajemství zla a opačně. Můžeme tak náš pohled prohloubit a vidět, že hranice mezi oběma tajemstvími se nenachází pouze mezi jednotlivými členy Církve a jednotlivými lidmi, ale také a především v našich srdcích, nakolik jsme někdy pod vlivem dobra a jindy, když hřešíme, pod vlivem zla. Je zde však významný rozdíl mezi těmi, kdo jsou pod vlivem zla způsobem těžkým – hřeší těžce – a stálým a především v tomto stavu odcházejí z tohoto světa, a těmi, kdo jsou pod vli-

vem zla způsobem lehkým – hřeší lehce – a přechodným a především odcházejí z tohoto světa jako náležející k tajemství zbožnosti.

Obec Boží a pozemská podle sv. Augustina

Svatý Augustin ve svém slavném díle *De civitate Dei – O Boží obci*⁽²⁰⁾ vykreslil dvě protikladné obce, totiž obec Boží neboli nebeskou a obec pozemskou – jak říká výslovně: „Založily tedy dvě obce dvě lásky, pozemskou totiž sebeláska až ke zhrzení Boha, nebeskou pak láska k Bohu až ke zhrzení sebe.“⁽²¹⁾ Také tento svatý učitel v uvedeném díle ztotožňuje z objektivního hlediska Církve s Boží obcí,⁽²²⁾ ale z jiného, subjektivního hlediska rozlišuje mezi dobrými křesťany, kteří nále-

žejí do Boží obce, a křesťany zlými, kteří patří do pozemské obce,⁽²³⁾ a vidí, že tato přináležitost do jedné či druhé obce není nyní definitivní.⁽²⁴⁾

Můžeme obrazně říci, že ti, kdo jsou ve stavu těžkého hříchu, se nacházejí plně v pozemské obci, zatímco ti, kdo jsou ve stavu milosti, náležejí do Boží obce. A ti, kdo hřeší lehce, i když ještě zůstávají v Boží obci, se naklánějí směrem k pozemské obci, stejně jako hříšníci, kteří konají pokání, i když se ještě nacházejí v pozemské obci, mají již nakročeno směrem k Boží obci.

Augustinův protiklad mezi Boží obcí a obcí pozemskou můžeme chápat jako obraz Tradice, který vhodně doplňuje biblický obraz střetnutí mezi tajemstvím zbožnosti a tajemstvím zla.

(Pokračování)

⁽¹⁴⁾ *Teología de San Pablo*, s. 822: „Después de la venida de Jesucristo, la huerte de Dios es la Iglesia: ejército humanamente débil e inerte, cuya conservación, cuyos progresos, cuyas conquistas, son un perenne milagro de la Providencia divina.“

⁽¹⁵⁾ Srov. *Catechismus Catholicae Ecclesiae*, č. 824: s. 231 (čes. vyd.: s. 220); č. 857: s. 241 (čes. vyd.: s. 228–229).

⁽¹⁶⁾ Kardinál Wojtyła mluvil přímo o „konfrontaci mezi tím, co je Církev a co stojí proti Církvi“ („the final confrontation between the Church and the anti-Church“). Cit. in: George WEIGEL: *Witness to Hope: The Biography of Pope John Paul II*. New York: Cliff Street Books, 1999, s. 226 (čes. vyd.: *Svědék naděje: Životopis papeže Jana Pavla II.* Přel. Karel Deutschmann, Jana Zvěřinová, Věra Šedá a Viktor Faktor. 2. vyd. Praha: Práh, 2005, s. 225). Podle novin *The Wall Street Journal* z 9. listopadu 1978 se jedná o citaci z posledního proslovu kardinála Wojtyły během jeho návštěvy v USA v září 1976. Srov. *tamtéž*, s. 885, pozn. 136 (čes. vyd.: s. 238, pozn. 136).

⁽¹⁷⁾ Srov. Roberto de MATTEI: *Fatima 100 Years later: A Marian call for the whole Church: The*

historical framework of the Message of Fatima, <https://rorate-caeli.blogspot.com/2017/10/de-mattei-fatima-100-years-later-marian.html> (uveřejněno 13. 10. 2017, cit. 23. 11. 2017), s. 3.

⁽¹⁸⁾ Srov. *Catechismus Catholicae Ecclesiae*, č. 827: s. 232 (čes. vyd.: s. 221).

⁽¹⁹⁾ „Tisková konference na palubě letadla letícího do Portugalska (11. 5. 2010)“. In: *Insegnamenti di Benedetto XVI: VI, 1: 2010 (gennaio-giugno)*. Citta del Vaticano: Libreria Editrice Vaticana, 2011, s. 666: „[...] la piu grande persecuzione della Chiesa non viene dai nemici fuori, ma nasce dal peccato nella Chiesa [...]“

⁽²⁰⁾ Srov. vydání tohoto díla: *De civitate Dei*. Ed. Bernhard Dombart a Alfons Kalb. Turnholt: Brepols, 1955 (Corpus christianorum: Series latina, 47–48) [zkracujeme CCSL 47–48]; PL 41, sl. 13–804 (čes. vyd.: *O Boží obci*. Prel. Julie Nováková. Praha: Vyšehrad, 1950 [Kozoroh, 384–385]).

⁽²¹⁾ *De civitate Dei*, XIV, 28. In: CCSL 48, s. 451 (PL 41, sl. 436; čes. vyd.: svazek II, s. 64): „Fecerunt itaque civitates duas amores duo, terrenam scilicet amor sui usque ad con-

temptum Dei, caelestem vero amor Dei usque ad contemptum sui.“

⁽²²⁾ Srov. *De civitate Dei*, II, 18, 3. In: CCSL 47, s. 50 (PL 41, sl. 64); VIII, 24, 2: s. 243–244 (sl. 250–251); XIII, 16, 1. In: CCSL 48, s. 396 (PL 41, sl. 387); XV, 26: s. 493–494 (sl. 472–473); XVI, 2, 3: s. 500 (sl. 479); XVI, 41: s. 546 (sl. 519); XVII, 4: s. 554–562 (sl. 526–532); XX, 11: s. 720–721 (s. 676–677).

⁽²³⁾ Srov. *De civitate Dei*, I, 35. In: CCSL 47, s. 33–34 (PL 41, sl. 45–46); XVIII, 49. In: CCSL 48, s. 647–648 (PL 41, sl. 611–612); XVIII, 51, 2: s. 649–650 (sl. 613–614); XX, 9: s. 715–719 (sl. 672–675); XXI, 25: s. 794–796 (sl. 741–743).

⁽²⁴⁾ O tomto učení díla *De civitate Dei* srov. např.: Ernest L. FORTIN: „*Civitate Dei, De*“. In: Allan D. FITZGERALD (ed.): *Augustine through the Ages: An Encyclopedia*. Grand Rapids (Michigan): William B. Eerdmans, 1999, s. 196–202 (zvláště s. 199–200); Jan KOBLIŽEK: *Obec a náboženství: Analýza Augustinova díla O Boží obci a kritické zhodnocení disertační práce Hannah Arendtové* Koncept lásky u Augustina. Olomouc: Maticе cyrilometodějská, 2010, s. 79–89 (zvláště s. 88–89).

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (34)

6. Oběti (Třetí část)

Údaje pro první a druhou cestu⁽¹⁾ byly přesné:

„Zde v jeskyni vezmeš tolik země, aby to bylo dostatečné pro to, co ti vysvětlím. Odsud půjdeš do Lurd a načerpáš vodu; potom budeš pokračovat v cestě až do Fatimy. Až tam dospěješ, musíš smíchat zemi a vodu se vzduchem a sluncem Fatimy a vytvoříš z toho bahno. Ze všeho, smíchaného v oběti a modlitbě, postavíš šest pyramid, z nichž každá bude utvářena třemi trojúhelníky, které budou mít základnu dvanáct centimetrů. Do každé strany pyramidy dáš mou fotografii z každé svatyně tří zjevení.“

Při druhé cestě se účastníci omezili na symbolické gesto: libanonský maronitský⁽²⁾ otec Pavel „pokropí vodou z Lurd zemi z Tre Fontane na slunci a vzduchu Fatimy“. Při této příležitosti učinili také zastávku v Toledu, aby našli obchod, kde si Cornacchiola obstaral dý-

ku pro zabítí papeže: „Poznal jsem krám, který se zvětšil, i majitele.“

Pyramidy z první cesty byly podle vůle Panny Marie („Je to pro uzavření trinitárního cyklu na zemi,“ vysvětlila) odevzdány 6. května 1963 biskupovi z Leirie-Fatimy, monsignoru Joãovi Pereirovi Venãanciovi; dne 7. května 1963 biskupovi Remymu Augustinovi v zastoupení biskupa z Tarbes-Lurd, monsignora Pierre-Marie Thése (který byl nemocný); dne 12. května 1963 otci Gentilemu De Santi, správci jeskyně v Tre Fontane, a dne 18. srpna 1965 papeži Pavlu VI. prostřednictvím Matky Liny Ježíšovy, zakladatelky Večeřadla Neposkvrněného Srdce Panny Marie a spolupracovnice biskupa Antonia Teddeho. Pátá pyramida je dodnes uchovávána v sídle *Sacri*,⁽³⁾ zatímco šestá pyramida byla ve středu tajemné cesty, kterou Cornacchiola vykonal mezi 1. a 4. listopadem 1973.

Dne 1. listopadu si poznamenal do deníku:

„Odjezd pro tajné posláni v Rusku-Moskvě. Nevadí mi námahy, je důležité, aby se naplnila svatá vůle Boží v pokorné poslušnosti a skutečně svatém podřízení.“

Mezi 2. a 3. listopadem:

„Byli jsme navštívit Kreml, tři hlavní kostely Ivana Hrozného a kostel Zvěstování: staly se muzeem. Všechny kostely jsou muzei a nevidím na cestě žádného kněze nebo řeholnici. Žádné náboženské znamení, jen pohanská znamení strany⁽⁴⁾.“

A 4. listopadu:

„Posláni splněno k slávě Boží.“

Nejdůležitější detail je však uchován jedině v paměti současných vedoucích *Sacri*: Bruno se vydával za turistu a podařilo se mu skrytě zakopat pyramidu v jednom květinovém záhonu na Rudém náměstí a pomodlit se růženec. Jeho závěrečný komentář nese datum 5. listopadu:

„Konečně píšu doma a na svém pracovním stole. Mám ještě v uších hřmot motorů, ale to, co se počítá, je splněno posláni v Rusku-SSSR. Kristus a Maria dosáhnou vítězství nade všemi dušemi. Nám jedině přísluší modlit se, aby se co nejrychleji naplnila událost Království.“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Celosvětová síť modlitby s papežem

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu například ve zprávách na www.radiovaticana.cz.

ÚMYSLY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA SVĚŘENÉ
CELOSVĚTOVÉ SÍTI MODLITBY S PAPEŽEM
(APOŠTOLÁTU MODLITBY) - PROSINEC 2018

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL:

Ve službě předávání víry – aby všichni, kdo slouží při předávání víry aktivně, v dialogu se světem kultury, nacházeli jazyk vhodný pro naši dobu.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Abyste křesťané pěstovali ve svém srdci hlubokou touhu po živém Bohu.

Poznámky:

- (1) Jak bylo uvedeno minule, Panna Maria 12. dubna 1961 přikázala Brunovi Cornacchiolovi, aby třikrát navštívil tři místa jejího zjevení, totiž Tre Fontane, spojené se zemí, Lurdy, spojené s vodou, a Fatimu, spojenou se světlem. Vizionář toto její přání splnil v roce 1963, 1966 a 1975. [pozn. překl.]
- (2) Maronité jsou libanonský řeholní řád. Jsou tak nazýváni podle sv. Marona, svého zakladatele. Jeho členem byl i známý světec sv. Šarbel Machlúf. [pozn. překl.]
- (3) Opět připomínáme, že Sacri je zkratka katechetického sdružení *Schiere Arditi di Cristo Re Immortale* – „Odvážné zástupy Krista, nesmrtelného Krále“, založeného Brunem Cornacchiolou. [pozn. překl.]
- (4) Tj. komunistické strany. [pozn. překl.]

Pondělí 3. 12. 2018

6:05 Buon giorno s Františkem **6:55** V pohorách po horách (55. díl): Velká Rača – Kysucké Beskydy **7:10** Klapka s ... (101. díl): Alenou Krejčovou **8:40** O létajícím farářovi **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Harfa Noemova: Mistři klavíru **9:45** Příběh o Žofii **10:25** Bratr Prem Bhai – Indie **10:40** Missio magazín: Listopad 2018 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hop Trop na Mohelnickém dostavníku 2015 (4. díl) **13:30** Lednický park vypravuje **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (131. díl): Manželé Perašínovi **15:10** Noční univerzita: Prof. Julius Lukeš, CSc. – Čeho jsme produktem? **16:25** V souvislostech **16:45** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **17:20** Stíny nad Libavou **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mšálkovi (17. díl): Mšálek a automatická pračka **18:45** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **18:55** Víra v pravdu **19:20** Nikaragua – Matka všech **20:00** Biblická studna [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (66. díl) **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: Dušan Majer – Space X **23:25** Terra Santa News: 28. 11. 2018 **23:50** Noemova pošta: Listopad 2018 **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 4. 12. 2018

6:05 Pod lampou **8:00** Hlubinami vesmíru s doc. Michalem Švandou, 1. díl **8:45** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Muzikanti, hrajte **10:15** Noční univerzita: Dušan Majer – Space X **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Adventní koncert ČFS Brno: kostel Povýšení svatého Kříže, Židlochovice **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (132. díl): P. Jan Vallo **15:10** Noemova pošta: Listopad 2018 **16:45** V pohorách po horách (55. díl): Velká Rača – Kysucké Beskydy **16:55** Manželství – jeden z pohledů na přirozenou rodinu **17:10** Ars Vaticana **17:25** Exit 316 MISE: Nejvyšší princip **17:50** Chléb náš vezdejší **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mšálkovi (18. díl): Mšálek se s rodiči chystá na cestu **18:40** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **19:20** Hudba pod Rozsutcom **19:30** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2018 [P] **20:00** Naděje pro Irák – Návraty domů [L] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Řeckokatolický magazín (179. díl) [P] **22:25** Adopce nablízko **23:30** Terra Santa News: 28. 11. 2018 **23:55** Cvrlíkání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 5. 12. 2018

6:05 Noční univerzita: Prof. Julius Lukeš, CSc. – Čeho jsme produktem? **7:20** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2018 **7:40** Adventní koncert ČFS Brno: kostel Povýšení svatého Kříže, Židlochovice **8:50** Ars Vaticana **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Hornolidečko – Lužná **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Zeno Kaprál, básník [P] **11:15** Abraháмова cesta **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Rockom krokem: Třebovický koláč 2018 **13:35** Exit 316 MISE: Nejvyšší princip **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (133. díl): Marie Urbánková **15:15** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **15:35** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2018 **16:00** Biblická studna **17:00** Mezi pražci (73. díl): Prosinec 2018 **17:45** Naše historie: Celosvětové hnutí

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

bývalých žáků a zákyň Dcer Panny Marie Pomocnice **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O pasáčku Asafovi (1. díl) **18:45** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **18:50** Vezmi a čti: Listopad 2018 **19:10** Skanzen Strážnice **19:30** Terra Santa News: 5. 12. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Neboj se doplout, aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě [P] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: P. Václav Vacek – Mystika [P] **22:50** Generální audience Svatého otce [P] **23:20** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **23:55** Pravoslavné sbory: Svatováclavský hudební festival 2018 **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 6. 12. 2018

6:05 Terra Santa News: 5. 12. 2018 **6:25** Klapka s ... (95. díl): Eva a Jaroslav Boudovi **7:30** Panenka Polínko **7:45** Hriňovský kostelík na Islandu **8:15** Velká laboratoř pro život – italská nemocnice v Damašku **8:25** Neboj se doplout, aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Děti Ventanas **9:45** Stavitelé měst **10:00** Noemova pošta: Listopad 2018 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Harfa Noemova: Mistři klavíru **13:15** Opavská inspirace **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (134. díl): Josef Vlček (1. díl) **15:10** Muzikanti, hrajte **15:40** Řeckokatolický magazín (179. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 4. 12. 2018 **16:20** Adventní koncert ČFS Brno: kostel Povýšení svatého Kříže, Židlochovice **17:30** V pohorách po horách (55. díl): Velká Rača – Kysucké Beskydy **17:40** Česká věda [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O pasáčku Asafovi (2. díl) **18:45** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **19:00** Večeře u Slováka: 2. neděle adventní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2018 [P] **20:00** Jak potkávat svět (65. díl): S Adolfem Sýkorou a Jiřím Besperátem [L] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2018 **0:30** Exit 316 MISE: Nejvyšší princip **0:50** Mikroregion Třemšín (3. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 7. 12. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2018 **6:25** Noční univerzita: P. Václav Vacek – Mystika **7:10** Verbuňk, příběh na celý život **7:30** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **8:00** Don Bosco: světec, který skákal salta **8:40** ARTBITR – Kulturní magazín (66. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Karmelitky z Nenshatu **9:40** Biblická studna **10:40** Patagonie: Misionářský sen **11:00** Mše svatá s hnutím Na vlastních nohou z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě [L] **12:45** Pro vita mundi: Běla Gran Jensen (1. díl) **13:25** Bělorusko – Květ mezi trny **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (135. díl): Josef Vlček (2. díl) **15:10** Ale on není bílý **15:50** Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2018 **16:10** Kazachstán, poutní kostel **17:05** Odkaz

vysočanských předků **17:15** Hop Trop na Mohelnickém dostavníku 2015 (4. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **18:30** O pasáčku Asafovi (3. díl) **18:45** Bez hábitu na živo: Z kláštera premonstrátů v Želivě **20:00** Kulatý stůl: Jak na výchovu [L] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Večeře u Slováka: 2. neděle adventní **22:30** V pohorách po horách (55. díl): Velká Rača – Kysucké Beskydy **22:45** Hlubinami vesmíru s doc. Michalem Švandou, 1. díl **23:30** Outdoor Films s Martinem Wágnerem (74. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 8. 12. 2018

6:05 Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **7:00** Klapka s ... (104. díl): Junior – Mgr. Zuzana Homolová-Baloghová **8:25** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **8:30** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulínova návštěva **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **9:35** Zeno Kaprál, básník [P] **10:10** Česká Bible v průběhu staletí **10:25** Terra Santa News: 5. 12. 2018 **10:45** Neboj se doplout, aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **11:15** Exit 316 MISE: Nejvyšší princip **11:35** Zpravodajské Noeviny: 6. 12. 2018 **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Jak potkávat svět (65. díl): S Adolfem Sýkorou a Jiřím Besperátem **15:30** Večeře u Slováka: 2. neděle adventní **16:00** Pobožnost u sloupu Neposkvrněné Panny Marie, Španělské náměstí v Římě [L] **17:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **18:00** První křesťané: Nebezpečí herezí [P] **18:30** O pasáčku Asafovi (3. díl) **18:40** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (13. díl) [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Bábušky z Černobyli [P] **21:15** V pohorách po horách (56. díl): Prachovské skály – Český ráj [P] **21:30** Živě s Noe: Týden v kostce **22:40** Naděje pro Irák – Návraty domů **0:20** Mezi pražci (73. díl): Prosinec 2018 **1:05** Řeckokatolický magazín (179. díl) **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 9. 12. 2018

6:05 Řeckokatolický magazín (179. díl) **6:20** Klapka s ... (96. díl): Františkem Soukupem **7:25** Mosambik – Bom Padre **7:55** Adopce srdce **8:35** Jak potkávat svět (65. díl): S Adolfem Sýkorou a Jiřím Besperátem **10:00** Večeře u Slováka: 2. neděle adventní **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (66. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (13. díl) **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:40** Bábušky z Černobyli **14:55** Muzikanti, hrajte [P] **15:30** Noční univerzita: P. Václav Vacek – Mystika **16:20** Naděje pro Irák – Návraty domů **17:55** Sedmihlásky (43. díl): Když sem šel cestičkou ouskou **18:00** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublina **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Alexander Graham Bell (1847–1922) **19:00** Exit 316 MISE: Lásky náš plavovlásky [P] **19:25** Neboj se doplout, aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **20:00** J. B. Foerster: Kantáta Svatý Václav: Podzimní festival duchovní hudby 2018 [P] **21:45** V souvislostech **22:10** Hriňovský kostelík na Islandu **22:40** Zeno Kaprál, básník **23:10** Arménie – Víra hory přenáší **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 3. 12. o 22:00 hod.:
Putovanie po Svätej zemi (dokument)

1. časť štvordielneho seriálu o miestach spojených s verejným účinkovaním Ježiša Krista.

Utorok 4. 12. o 17:30 hod.: Doma je doma
(Divadelná spoločnosť dobrých kamarátov)

Pri kláštore františkánov v Hlohovci ešte za čias totality začala pôsobiť Divadelná spoločnosť dobrých kamarátov. Generácie sa vymenili, ale nadšenie divadelníkov pokračuje ďalej. O nich, ale aj o ich najnovšej hre o sv. Kataríne Sienskej s (tiež divadelníkom) Palim Dankom.

Streda 5. 12. o 17:00 hod.: Kibko a rodina (0 daroch)

Už ste niekedy niekomu niečo darovali? Kibko sa dozvie, že nie všetko je vhodné ako dar a že Vianoce sú pre nás obrovským darom.

Štvrtok 6. 12. o 16:45 hod.: Spolu (Tvarohový koláč)

Anka a Sofia Tokošová privítajú u seba doma Paliho Danka, pre ktorého pripravili tvarohový koláč.

Piatok 7. 12. o 17:30 hod.:
Páter Pio – stavitel' milosrdenstva (dokument)

Svätý Páter Pio z Pietrelciny, známy len ako Páter Pio, bol bratom, kňazom, nositeľom stigiem a mystikom. Dokument skúma jeho detstvo, utrpenie a nečakanú Božiu milosť v jeho živote. Ukazuje miesta, na ktorých žil, niektoré neznáme fotografie a umelecké diela vytvorené na jeho počesť. Sprostredkuje svedectvá ľudí, ktorí sa na jeho príhovor zázračne uzdravili, tých, ktorí sa s ním osobne stretli, ale aj tých, ktorí sa jeho dielom zaoberajú dodnes.

Sobota 8. 12. o 20:30 hod.: Blahoslavený Duns
Scotus – Obhajca Nepoškrveného počatia (film)

Nepoškrvené počatie Panny Márie bolo témou teologických debát. Jeho obhajobu ako cirkevnú dogmu uskutočnil Ján Duns Scotus na univerzite v Paríži roku Pána 1305. Zomrel v Kolíne v roku 1308. Ján Duns Scotus bol blahorečený 20. marca 1993.

Nedeľa 9. 12. o 10:30 hod.: Svätá omša z katedrály sv. Šebastiána v Bratislave

Priamy prenos. Celebruje Mons. František Rábek, ordinár Ordinariátu ozbrojených síl a ozbrojených zborov SR.

Matice svatohostýnská vás srdečne zve na

IGNACIÁNSKE EXERCICIE ve dnech 11. – 15. prosince 2018, provází **P. František Lízna SJ.**

Téma: Pociťovať veľkú radosť s Ježišom zmŕtvýchvstalým, kontempace o lásce.

Cena: 1 980 Kč – jednolúčkový pokoj s vlastným sociálnym zariadením na pokoji • 1 800 Kč – dvoulúčkový pokoj s vlastným sociálnym zariadením na pokoji. V cene je zahrnuté ubytovanie, strava, účastnícky poplatok.

Začátek v úterý v 18 hodin, ukončení v sobotu po snídani.

Prihlášky a bližší informácie: Matice svatohostýnská, z.s. • Svätý Hostýn č. 115, 768 61 Bystrice pod Hostýnem
tel. č. 573 381 693 – 4 • e-mail: matice@hostyn.cz • www.hostyn.cz

BREVIÁŘ PRO LAIKY
1. – 8. PROSINCE 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 12.		PO 3. 12.		ÚT 4. 12.		ST 5. 12.		ČT 6. 12.		PÁ 7. 12.		SO 8. 12.			
Antifona	42	40	1722	1941	42	40	42	40	42	40	1734	1953	1606	1820		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	42	40	1723	1941	42	40	42	40	42	40	1734	1953	1607	1820		
Antifony	46	44	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	1608	1821		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	46	45	1724	1942	54	52	57	56	60	59	1735	1954	1608	1822		
Antifona k Zach. kantiku	47	45	1724	1943	54	53	57	56	60	59	1735	1954	1608	1822		
Prosby	47	45	1724	1943	54	53	57	56	60	60	1724	1943	1608	1822		
Závěrečná modlitba	48	46	1602	1815	1603	1816	58	57	1603	1816	1604	1817	1609	1823		
Modlitba během dne:																
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	123	133		
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	1609	1823		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	1265	1403		
Krátké čtení	48	46	52	50	55	54	58	57	61	60	64	64	1609	1823		
Závěrečná modlitba	48	46	51	50	55	53	58	57	61	60	64	64	1609	1823		
Nešpory:																
	SO 1. 12.															
Hymnus	41	39	41	39	1727	1946	41	39	41	39	41	39	1604	1818	41	39
Antifony	45	43	49	47	838	940	853	957	868	973	884	990	1605	1818	68	70
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	1649	1866	916	1025
Kr. čtení a zpěv	45	43	49	47	1730	1949	56	55	59	58	62	62	1605	1819	69	70
Ant. ke kant. P. M.	45(C)	43(C)	50	48	1731	1950	56	55	59	58	62	62	1605	1819	69	70
Prosby	46	44	50	48	1731	1950	56	55	59	58	63	62	1606	1819	69	71
Záv. modlitba	48	46	48	46	1602	1815	1603	1816	58	57	1603	1816	1609	1823	71	73
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 2. 12. – 1. neděle adventní

1. čt.: Jer 33,14–16
Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14
Odp.: 1b (*K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši.*)
2. čt.: 1 Sol 3,12–4,2
Ev.: Lk 21,25–28.34–36

Pondělí 3. 12 – památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 2,1–5
Ž 122(121),1–2.3–4a.(4b–5.6–7)8–9
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
Ev.: Mt 8,5–11

Úterý 4. 12 – nezávazná památka sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 11,1–10
Ž 72(71),1–2.7–8.12–13.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Lk 10,21–24

Středa 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 25,6–10a
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě Hospodinově na dlouhé, předlouhé časy.*)
Ev.: Mt 15,29–37

Čtvrtek 6. 12. – nezávazná památka sv. Mikuláše

(v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)
1. čt.: Iz 26,1–6
Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a
Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 7,21.24–27

Pátek 7. 12. – památka sv. Ambrože

1. čt.: Iz 29,17–24
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Mt 9,27–31

Sobota 8. 12. – slavnost Panny Marie, počaté bez poskrvny prvotního hříchu

1. čt.: Gn 3,9–15.20
Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4
Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
2. čt.: Ef 1,3–6.11–12
Ev.: Lk 1,26–38

BŮH UPROSTŘED NÁS

**BIJU SE JAK LEV, TANČÍM RADOSTÍ
INTENZIVNÍ ŽIVOT KLÁRY
DE CASTELBAJAC**
*Dominique-Marie Dauzet • Z francouzštiny
přeložila Veronika Matiašková • Odpovědná
redaktorka Ludmila Martinková*

Klára de Castelbajac (1953–1975) byla šťastná dívka s radostnou až nezkroutnou povahou, s hudebním i výtvarným nadáním. Hledala poctivě Boha i smysl svého života. Ve dvaceti letech odešla do Říma studovat restaurování obrazů. Prvotní nadšení ze studia záhy vyprchalo a začala hodně času trávit s přáteli z uměleckého prostředí. Ze školy ji málem vyhodili, její víra zvlažněla. Stále však hledala své životní poslání. Na podzim 1974 se vydala na pouť po Svaté zemi, jež vedla k prohloubení jejího duchovního života: „Objevila jsem Boží lásku. Ohromnou, podivuhodnou, prostou.“ Když následně restaurovala fresky v Assisi, byla radostí celá bez sebe. O Vánocích však onemocněla meningoencefalitidou a v lednu 1975 umírá. Příběh vrcholí jejím setkáním s Ním – na prahu života a smrti –, kdy se Klára konečně a navždy stává sama sebou. V současnosti probíhá diecézní proces Klářina blahorečení.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x190 mm, 192 stran, 259 Kč*

**MEZI PEKLEM A NADĚJÍ • VÁLKA V SÝRII
A FRANTIŠKÁNI V OBLÉHANÉM ALEPPU**
*Ibrahim Alsabagh • Z italského přeložil Jan Lachman
Odpovědný redaktor Pavel Mareš*

Tak dlouho se nedařilo ukončit válku v Sýrii, až jsme otupěli a přestali vnímat, co se v této zkoušené zemi děje. Syr-

ský františkán, otec Ibrahim Alsabagh, se spolubratry Aleppo a jeho obyvatele neopustil ani v těch nejhorších okamžicích. A napsal o tom strhující knihu. Plnou každodenního strádání, ale také naděje a znamení, že Bůh člověka neopouští ani v nejbezděšnější situaci. Kde celé rodiny ohrožuje podvýživa, kde je čím dál dražší bydlení a nedostupná zdravotní péče, tam církve s vírou v Krista a s láskou k bližnímu usiluje o síť vztahů a brání chaosu. Kde dopadají rakety teroristů na domy nejchudších i na kostely, kde je nedostatek elektřiny i pitné vody, tam otec Ibrahim a jeho spolubratři dodávají útěchu, rozdávají potravinové balíčky a vodu z vlastní studny.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x189 mm, 192 stran
+ 8 stran barevné obrazové přílohy, 299 Kč*

UKU V RUCI S JEŽÍŠEM
*Elias Vella • Ze slovenského vydání s přihlednutím
k anglickému rukopisu přeložila Františka Böhmová
Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková*

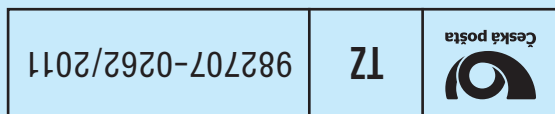
Nestačí, když Ježíše poznáváme rozumem, nebo si o něm něco nastudujeme. Nestačí ani, když k němu chováme zbožnou úctu a máme jeho obraz pověšený nad postelí. Nestačí být jen hrdý na to, že jsem křesťan. Každá tato věc je sama o sobě dobrá, ale není to všechno. To hlavní je přijmout Ježíše jako Pána svého života. A kráčet s ním ruku v ruce. Autor se poutavě a prakticky pokouší ukázat, co znamená kráčet ruku v ruce s Ježíšem. Prozradit lze jedině: naplní nás to velkou radostí.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 137x205 mm, 152 stran, 229 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1